

DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 28. OKTOBER 1982 ¹

Dominique Noëlle Oberthür
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd — annullation af en bedømmelse«

Sag 105/81

Sammendrag

1. *Tjenestemænd — bedømmelse — forfremmelsesprocedure inden for institutionen — Det paritetiske Bedømmelsesudvalgs udtalelse — udvalget ude af stand til at tage stilling til det rejste spørgsmål — afgørelse fra bedømmeren i appelleddet — gyldighed (Tjenestemandsvedtægten, art. 43)*
2. *Tjenestemænd — bedømmelse — bedømmelsesrapport — bedømmernes vurdering — domstolskontrol — grænser (Tjenestemandsvedtægten, art. 43)*

1. Når der ikke er afgivet udtalelse af Det paritetiske Bedømmelsesudvalg, der ser sig ude af stand til at tage stilling til det rejste spørgsmål, er bedømmeren i appelleddet ikke forpligtet til at afstå fra selv at træffe afgørelse om at stadfæste eller ændre bedømmelsen.
2. Med hensyn til vurderingen af en tjenestemandes færdigheder, som de fremgår af bedømmelsen, er det ikke Domstolens opgave at træde i stedet for bedømmeren eller bedømmeren i appelleddet.

I sag 105/81

DOMINIQUE NOËLLE OBERTHÜR, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, 30 Batticelaan, Zaventem (Belgien), ved advokat Marcel Slusny, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 34 b, rue Philippe-II,

sagsøger,

mod

¹ — Processprog: Fransk.

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Jacques Delmoly, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat Daniel Jacob, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand, dels om annullation af den afgørelse, som blev truffet af bedømmeren i appelleddet, Le Goy, vedrørende bedømmelsen af sagsøgeren for perioden fra den 1. juli 1975 til den 30. juni 1977, og af bedømmelsen af sagsøgeren i dens fjerde version for perioden fra den 1. juli 1975 til den 30. juni 1977, dels om annullation af afgørelserne af 29. november 1976 og af 13. december 1978, hvorved sagsøgeren ansættes ved GD VII fra den 1. december 1976,

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden A. O'Keeffe, dommerne G. Bosco og T. Koopmans,

generaladvokat: S. Rozès
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og parternes påstande og anbringender under skriftvekslingen kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Dominique Oberthür, der er fransk statsborger, blev i juni 1959 efter en udvæl-

gelsesprøve udnævnt til tjenestemand ved Kommissionen i lønklasse C 2. Hun blev med virkning fra 1. januar 1967 forfremmet til lønklasse B 5. Fra den 1. juni 1972 til den 1. juni 1975 var hun ansat ved generaldirektorat VII »Transport« i lønklasse B 3. Fra den 1. juni 1975 at regne blev sagsøgeren foreløbigt ansat ved tjenesten for miljø- og forbrugerbeskyttelse, idet der skulle træffes afgørelse om varigt tjenestested efter en prøvetid på 6 måneder.

Efter den 1. oktober 1975 var Oberthür foreløbigt ansat ved generaldirektorat V »Beskæftigelse og erhvervsuddannelse«, ligeledes med en prøvetid på seks måneder.

Ved afgørelse af 29. november 1976 blev sagsøgeren på ny knyttet til GD VII fra den 1. december 1976. Imidlertid arbejdede hun fortsat ved GD V indtil april måned 1977, på hvilket tidspunkt hun rent faktisk tiltrådte tjenesten ved GD VII. Da afgørelsen af 29. november 1976 var behæftet med en række indholdsmangler, blev en ny afgørelse truffet den 13. december 1978, hvorved sagsøgeren blev ansat ved GD VII med tilbagevirkende kraft fra den 1. december 1976.

Nærværende sag angår bedømmelsen for perioden fra den 1. juli 1975 til den 30. juni 1977, der er udfærdiget den 4. april 1979. Den omstændighed, at bedømmelsen for denne periode ikke var blevet udfærdiget på tidspunktet for sammenligningen for året 1978 af tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelse, er blevet sanktioneret af Domstolen (første afdeling) i sag 24/79 (Sml. 1980, s. 1743). Denne bedømmelses baggrund er kompliceret. Det fremgår af sagens akter, at fire bedømmelser blev afgivet inden vedtagelsen af den endelige version.

Sagsøgeren har på følgende måde fremstillet de forskellige etaper i udarbejdelsen af bedømmelsen:

a) En *første bedømmelse* blev udfærdiget den 2. marts 1978 af Weindl, Muilwijk og Zambelli, der var de umiddelbart overordnede, som sagsøgeren arbejdede for, og som retmæssigt kunne bedømme hende.

Munro, der dengang var sekretær for generaldirektøren for GD VII, tiltrådte denne affattelse efter at have forhørt sig hos Van Heesen, der var chef for GD VII's arkiv og den eneste tjenestemand, som sagsøgeren havde arbejdet sammen med i GD VII.

b) En *anden version*, som Wathelet kaldte »Udkast til bedømmelse«, og som var dateret 1. september 1978, blev af Wathelet, der er forhenværende kontorchef, forelagt Muilwijk. På grund af karakteren af dette udkast til bedømmelse afslog Weindl, Muilwijk og Zambelli at tiltræde det og bekræftede ved deres notat af 7. december 1978 den første bedømmelse af 2. marts 1978, som de sammen havde udfærdiget.

c) En *tredje version*, dateret den 3. og 4. april 1979, der ganske lignede udkastet til bedømmelse af 1. september 1978, men nu oversat til engelsk, blev af Wathelet sendt til sekretæren »ad interim« for GD VII, Munro; arkivaren ved GD VII Van Heesen, der er den eneste for hvem og sammen med hvem sagsøgeren har arbejdet i GD VII siden den 12. april 1977, gjorde håndskrevne bemærkninger til siderne 2, 3 og 4, der klart modsagde Munro's vurdering; sagsøgeren har aldrig arbejdet for Munro, hverken i

løbet af denne korte periode på to og en halv måned, eller i den øvrige periode, der dækkes af bedømmelsen for tiden fra den 1. juli 1977 til den 30. juni 1979.

- d) *En fjerde version, stadig dateret den 3. og 4. april 1979, udfærdiget af Wathelet og Munro, men i virkeligheden af den senere dato, blev, ganske som den foregående version, udarbejdet på engelsk, men alene med den forskel, at bemærkningerne fra Van Heesen, der er sagsøgerens overordnede i GD VII, ikke fandtes i denne endelige affattelse. Det var denne fjerde affattelse, der blev udfærdiget som den endelige version af bedømmelsen af sagsøgeren, og som sådan indlagt i hendes personlige akter (uden samråd med de tre tidligere chefer for GD V, altså Weindl, Muilwijk og Zambelli).*

Da Dominique Oberthür ikke var tilfreds med den endelige version, indgav hun klager herover som fastsat i »Vejledning i bedømmelse af tjenestemænd«.

- a) Hun krævede, at bedømmelsen måtte blive forelagt bedømmeren i appelledet, Le Goy. Personaledirektøren anmodede Le Goy om at foretage en fornyet gennemgang af bedømmelsen, hvilket Le Goy afslog og stadfæstede bedømmerens afgørelse af 4. juli 1980.
- b) Dominique Oberthür krævede, at bedømmelsen måtte blive forelagt Det paritetiske Bedømmelsesudvalg. Udvalget, der stod delt i sin vurdering, har ikke fremsat nogen opfattelse vedrørende realiteten.

Ved skrivelse af 30. september 1980 indgav sagsøgeren klage over:

- a) Le Goy's afgørelse af 4. juli 1980;

b) selve bedømmelsen;

- c) afgørelserne af 29. november 1976 og 13. december 1978 vedrørende Oberthür's tjenestested i det omfang, hvor de har betydning for det kompetente generaldirektorats afgørelse om at udfærdige bedømmelsen og således for sagen.

Da hendes klage ikke blev besvaret inden for den frist, der er fastsat i vedtægten, har Dominique Oberthür anlagt nærværende sag den 28. april 1981, der blev registreret på justitskontoret den 30. april 1981.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten, har Domstolen (første afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

»— Annullation af afgørelsen i skrivelser af 4. 7. 1980 vedrørende bedømmelsen af sagsøgeren for perioden 1. juli 1975-30. juni 1977 fra bedømmeren i appelledet Le Goy.

— Annullation af fjerde version af bedømmelsen af sagsøgeren for perioden 1. juli 1975-30. juni 1977.

— Annullation — for så vidt dette findes nødvendigt — af afgørelserne nr. 6060 af 29. 11. 1976 og nr. 1656 af 13. 12. 1978 fra GD IX, hvorefter sagsøgeren med virkning fra den 1. december 1976 blev ansat i GD VII.

- Sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.«

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

- Sagsøgte frifindes.
- Sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

a) Afgørelsen af 4. juli 1980 fra bedømmeren i appelledet *Le Goy*

Første anbringende: Sagsøgeren har gjort gældende, at *Le Goy* ikke var den kompetente bedømmer i appelledet, fordi GD VII ikke var det generaldirektorat, der var kompetent til at udfærdige bedømmelsen af sagsøgeren.

Det er et omstridt spørgsmål, hvorvidt der skal tages hensyn til tjenestemandens faktiske tilknytning eller til den retlige tilknytning ved afgørelsen af, hvilket generaldirektorat der er kompetent. Vejledning i bedømmelse af tjenestemænd af september 1971, der finder anvendelse på den anfægtede bedømmelse, bestemte, at:

»Anvendelsen af disse bestemmelser kan give anledning til vanskeligheder på grund af bedømmerens og den bedømtes tjenesteretlige stilling, Vanskelighederne skal efter sagens omstændigheder løses under hensyn til de retlige forhold eller de faktiske forhold«.

Det følger ikke heraf, at tjenestemandens officielle tjenestested skal have forrang frem for de faktiske forhold ved afgørelsen af, hvem der er den rigtige bedømmer.

Ordningen, der er udarbejdet af Kommissionen, og som i enkeltheder er anført i Vejledning i bedømmelse af tjenestemænd, foreskriver høring af samtlige personer, der er i stand til at afgive en udtalelse vedrørende det arbejde, der er udført af tjenestemanden (hvilket ikke er sket i Dominique Oberthür's tilfælde), hvorfor det er den faktiske tilknytning, der er relevant ved afgørelsen af, hvilken myndighed der er kompetent til at udfærdige bedømmelsen.

Kommissionen har anført, at på det tidspunkt, da bedømmelsen blev udfærdiget, havde sagsøgeren officielt været ansat i mere end seks måneder i generalsekretariatet for GD VII »Transport«: det tilkom derfor dette direktorat at udfærdige bedømmelsen i medfør af artikel 3, stk. 1, i de almindelige gennemførelsesbestemmelser til tjenestemandsvedtægtens artikel 43. Kommissionen har endvidere fremhævet det forhold, at ifølge den version af Vejledning i bedømmelse af tjenestemænd, der finder anvendelse på sagens omstændigheder, altså udgaven af september 1973, skal tjenestemandens officielle tjenestested have forrang frem for de faktiske omstændigheder.

Andet anbringende: Sagsøgeren har anført, at Det paritetiske Bedømmelsesudvalg ikke har afgivet en udtalelse vedrørende den pågældende bedømmelses indhold, hvorfor *Le Goy* har truffet sin afgørelse uden at kunne tage hensyn til denne udtalelse; han burde således have tilbagesendt sagen til administrationen, for at denne kunne sørge for, at Det paritetiske Bedømmelsesudvalg kunne udføre sine opgaver.

Administrationen havde henvist sagen til udvalget og opfordret det til at afgive et votum. Da der ikke er fastsat bestemmelser om, at udvalget skal træffe afgørelse ved enstemmighed, må man anvende det almindelige princip, der gælder for stemmeafgivningen i alle forsamlinger, altså at afgørelser træffes ved simpelt flertal.

Heroverfor har *Kommissionen* anført, at under hensyn til, at udvalget nægtede at behandle bedømmelsen materielt, var administrationen løst fra sin høringspligt, og den fulgte fremgangsmåde kan ikke siges at være behæftet med en mangel, der gør den ugyldig. Når henses til udvalgets paritetiske karakter, er den løsning at vedtage en udtalelse, der er udarbejdet af halvdelen af udvalgets medlemmer, helt meningsløs og kommer endog i modstrid med selve det formål, som det paritetiske udvalg er blevet oprettet for at varetage.

Tredje anbringende: Efter *sagsøgerens* opfattelse hviler afgørelsen fra bedømmeren i appelledet på faktiske omstændigheder, der er ukorrekte eller ufuldstændige:

- 1) Der er i bedømmelsen ingen omtale af det arbejde, som *sagsøgeren* har udført for tjenesten for miljø- og forbrugerbeskyttelse, og som er behandlet i en rapport af 30. september 1975, udfærdiget af Léon Klein, tjenestens tidligere sekretær.
- 2) Bedømmelsen er ikke vedlagt bemærkninger fra *sagsøgerens* umiddelbart overordnede, arkivaren ved GD VII, Van Heesen, der havde kunnet anføre særdeles relevante bemærkninger vedrørende bedømmelsen.
- 3) Selve bedømmelsen blev udfærdiget som en ordret gengivelse af et notat fra Wathelet, der er mindre gunstig i forhold til et udkast, der blev udfærdiget den 1. september 1978, og som havde givet *sagsøgeren* en udtalelse, der lå over det gennemsnitlige, for indsats. Denne affattelse nægtede de tre øvrige, der indgik i samarbejdet, at tiltræde.

- 4) *Sagsøgeren* bestrider udtrykkeligt samtlige vurderinger afgivet af Munro, som hun aldrig har arbejdet for, og som kun må have fået gunstige bemærkninger fra Van Heesen.

Kommissionen har gjort gældende, at Domstolen ikke er kompetent til at efterprøve andet end formmangler og åbenbare faktiske vildfarelser (dom af 17. 3. 1971, sag 29/70, Marcato, Sml. 1971, s. 37, org.ref. Recueil s. 243, og dom af 25. 11. 1976, sag 122/75, Küster, Sml. 1976, s. 1685).

Det skal derfor i denne sag undersøges, om de omstændigheder, der er nævnt af *sagsøgeren*, viser, at der foreligger en åbenbar faktisk vildfarelse.

I modsætning til, hvad *sagsøgeren* har anført, har *Kommissionen* gjort gældende, at bedømmelsen udtrykkeligt nævner, at hun i løbet af bedømmelsesperioden har arbejdet for tjenesten for miljø- og forbrugerbeskyttelse, hvor hun i tre måneder har udført dokumentalistarbejde.

Sagsøgeren har gjort gældende, at bemærkningerne fra Van Heesen, der er tjenestemand ved GD VII, er blevet »undertrykt«.

Kommissionen har svaret, at Van Heesen, der er blevet hørt af bedømmeren i appelledet, har underskrevet denne uden at gøre den mindste bemærkning. Van Heesen har gjort bemærkninger på Dominique Oberthür's kopi af bedømmelsen. Disse bemærkninger blev meddelt bedømmeren i appelledet efter bedømmelsens udfærdigelse og kan derfor ikke lægges til grund.

Kommissionen har med hensyn til Wathelet's skrivelse anført, at dette dokument blev affattet af Dominique Oberthür selv og underskrevet af Weindl, hans assistent, i hans fravær. En sådan bedømmelse kan ikke være gyldig, fordi den ikke er affattet af den kompetente bedømmer, nemlig sagsøgerens kontorchef, Wathelet.

Sagsøgeren har bestridt Kommissionens påstand om, at hun selv har affattet udkastet til sin bedømmelse. Hun har ikke gjort andet end at nævne sine opgaver, hvilket er skik og brug inden for de fleste tjenestegrene. Bedømmelsen blev underskrevet af Weindl i Wathelet's fravær, hvilket er en ganske forskriftsmæssig fremgangsmåde.

Sagsøgeren har i replikken udtrykt den opfattelse, at Domstolen kan efterprøve det grundlag, hvorpå bedømmeren eller bedømmeren i appelleddet danner sig deres opfattelse. Hun har anført, at Vejledning i bedømmelse af tjenestemænd i de versioner, der var gældende i september 1971 og september 1979, bestemmer, at

»de foresatte ved de andre tjenestegrene, hvor tjenestemanden er eller har været ansat i den pågældende periode, forudgående skal høres af bedømmeren. De påtegner bedømmelsen og kan gøre bemærkninger til den, dersom de er uenige med bedømmeren«

I det foreliggende tilfælde skulle Munro have hørt de foresatte ved de andre tjenester, hvor tjenestemanden var eller havde været ansat, altså Weindl, Muilwijk, Zambelli og eventuelt også Foret og Klein.

Heroverfor har *Kommissionen* gjort gældende, at ved at have hørt Wathelet,

kontorchef for »administration og finanser« ved GD V, hvor sagsøgeren var ansat fra oktober 1975 til marts 1977, og Van Heesen, der var sagsøgtes foresatte fra marts 1977 til juni 1977, har bedømmeren overholdt forskrifterne i Vejledning i bedømmelse af tjenestemænd.

Fjerde anbringende: sagsøgeren har anført, at afgørelsen fra bedømmeren i appelleddet under alle omstændigheder er ugyldig, fordi den blev udfærdiget, uden at bestemmelserne i artikel 7 i Vejledning i bedømmelse af tjenestemænd blev overholdt. Ifølge denne artikel skal bedømmeren i appelleddet høre bedømmeren i første led og den bedømte tjenestemand og endvidere indhente oplysninger i det omfang, det skønnes nødvendigt. Sagsøgeren ved ikke, om Le Goy har hørt den første bedømmer; det er i hvert fald sikkert, at han ikke har foretaget nogen som helst høring.

Kommissionen har svaret, at bedømmeren i appelleddet både har hørt den første bedømmer, Munro, og sagsøgeren den 19. juni 1979. Når henses til alle de oplysninger, som stod til hans rådighed, herunder de talrige og detaljerede notater, som sagsøgeren havde tilstillet ham, kunne bedømmeren med rette gå ud fra, at det ikke var nødvendigt at foretage yderligere høringer.

b) *Bedømmelsen*

Femte, sjette og syvende anbringende: efter sagsøgerens opfattelse kunne bedømmelsen ikke udfærdiges af en bedømmer fra GD VII, der ikke var kompetent hertil, ligesom den hvilede på betragtninger vedrørende de faktiske forhold, der var ukorrekte eller ufuldstændige. Desuden var bedømmelsen afgivet på

engelsk, selv om Vejledning i bedømmelse af tjenestemænd fastsætter, at den skal udfærdiges på tjenestemandens modersmål eller sædvanlige sprog.

Kommissionen har som svar på dette anbringende anført, at det fremgår af Vejledning i bedømmelse af tjenestemænd, at

»bedømmeren kan udtrykke sig på et af de officielle sprog efter deres eget valg. Hvis det sprog, der vælges af bedømmeren, er forskelligt fra den bedømte tjenestemandens modersmål eller almindeligste sprog, skal der på hans forlangende foretages en oversættelse af vurderingerne«.

Sagsøgeren har ikke forlangt en oversættelse. Det fremgår desuden af bedømmelsen, at hun har et særdeles godt kendskab til engelsk, det sprog, som bedømmelsen blev udfærdiget på.

c) *Sagsøgerens ansættelse ved GD VII*

Ottende anbringende: efter *sagsøgerens* opfattelse har afgørelserne af 29. november 1976 og 13. december 1978, hvorved *sagsøgeren* ansættes ved GD VII fra den 1. december 1976, kun betydning i denne sag, såfremt Domstolen ved afgørelsen af, hvem der er bedømmeren, er forpligtet til at henholde sig til den retlige tilknytning og ikke den faktiske tilknytning. I dette tilfælde svarer tilknytningen ikke til virkeligheden, fordi *sagsøgeren* arbejdede ved GD V fra den 29. september 1975 til den 11. april 1977. Følgelig skulle hun have været bedømt af en bedømmer ved GD V.

Kommissionen har svaret, at i hvert fald anbringendet vedrørende annullation af de pågældende afgørelser er uden noget som helst grundlag.

Kommissionen har gjort gældende, at *sagsøgeren* blev genansat ved GD VII ved afgørelse af 29. november 1976 med virkning fra 1. december s.å., og at den følgelig ikke har haft nogen tilbagevirkende kraft. Afgørelsen af 23. december 1978 havde til formål at berigtige to materielle fejl og ikke at ændre *sagsøgerens* tjenestested. Selv om afgørelsen om *sagsøgerens* tjenestested var blevet truffet i april måned 1977, mindre end et halvt år inden udløbet af bedømmelsesperioden, ville *sagsøgeren* ikke være blevet bedømt af en bedømmer ved GD V; hendes ansættelse ved dette direktorat havde således foreløbig karakter, og det var derfor udelukket, at *sagsøgeren* kunne bedømmes af en tjenestemand, der henhørte under dette general-direktorat.

Sagsøgeren har i replikken anført, at hun ikke havde grund til at indgive en klage vedrørende sit tjenestested inden nærværende sag, hvorunder afgørelserne herom er blevet anført imod hende. Indtil da er de blevet anset for betydningsløse.

IV — Mundtlig forhandling

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 10. juni 1982.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 8. juli 1982.

Præmisser

- 1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 30. april 1981, har Dominique Oberthür, der er tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, i medfør af EØF-traktatens artikel 179 og tjenestemandsvedtægtens artikel 91 (herefter benævnt vedtægten) anlagt sag med påstand om annullation af sin bedømmelse for perioden 1. juli 1975-30. juni 1977, af afgørelsen fra bedømmeren i appelleddet vedrørende nævnte bedømmelse, samt af afgørelserne af 29. november 1976 og 13. december 1978 fra personaledirektøren, hvorefter sagsøgeren med virkning fra den 1. december 1976 ansættes ved GD VII.

- 2 Dominique Oberthür var ansat ved GD VII fra den 1. juni 1972 til den 1. juni 1975 og var derefter — successivt — foreløbigt tilknyttet tjenesten for miljø- og forbrugerbeskyttelse og Den europæiske Socialfond under GD V. Ved afgørelse af 29. november 1976 blev hun på ny ansat ved GD VII »Transport«, generaldirektørens sekretariat, med virkning fra den 1. december 1976, men hun fortsatte imidlertid sit arbejde ved GD V indtil april måned 1977, på hvilket tidspunkt hun rent faktisk tiltrådte tjenesten ved GD VII. Da afgørelsen af 29. november 1976 var behæftet med en række mangler, blev en ny afgørelse truffet den 13. december 1978, der med tilbagevirkende kraft ansatte sagsøgeren ved GD VII.

- 3 Sagsøgeren har vedrørende bedømmelsen gjort tre anbringender gældende: GD VII og derfor også dette generaldirektorats bedømmere var inkompetente; den måde, hvorpå bedømmelsen blev til, var mangelfuld, idet der blev lagt faktiske betragtninger til grund, der var ukorrekte eller ufuldstændige; bedømmelsen var affattet på engelsk, selv om den ifølge den Vejledning i bedømmelse af tjenestemænd, der er vedtaget af sagsøgte, skal udfærdiges på tjenestemandens modersmål eller sædvanlige sprog.

- 4 Sagsøgeren har vedrørende afgørelsen fra bedømmeren i appelleddet gjort gældende, at han ikke var den kompetente bedømmer i appelleddet, fordi GD VII ikke var det generaldirektorat, der var kompetent til at udfærdige bedømmelsen. Sagsøgeren har herefter anført, at Det paritetiske Bedømmelsesudvalg ikke har afgivet en udtalelse vedrørende bedømmelsens indhold, og

at bedømmeren i appelledet således har truffet afgørelse uden at kunne tage hensyn til denne udtalelse, selv om han skulle have tilbagesendt sagen til administrationen, for at denne kunne sørge for, at det nævnte udvalg kunne udøve sine opgaver.

- 5 Sagsøgeren har med hensyn til afgørelserne af 29. november 1976 og 13. december 1978, hvorved sagsøgeren ansættes ved GD VII, gjort gældende, at den første afgørelse var behæftet med fejl, og at den anden, der havde tilbagevirkende kraft, ikke var gyldig, idet den skadede hendes interesser; denne afgørelse, der trådte i stedet for afgørelsen af 29. november 1976, blev således truffet, for at sagsøgeren kunne blive bedømt af den bedømmer ved GD VII i stedet for en bedømmer ved GD V, der efter sagsøgerens opfattelse var det kompetente generaldirektorat, såfremt denne anden afgørelse ikke havde foreligget.

Afgørelserne af 29. november 1976 og 13. december 1978

- 6 Afgørelserne af 29. november 1976 og 13. december 1978, der kan påvirke bedømmelsen af søgsmålets øvrige påstande, skal gennemgås først.
- 7 Ved skrivelse af 29. november 1976 traf personaledirektøren følgende afgørelse:
- »1. I tjenestens interesse ændres placeringen af stillingen B/3-2 og dens indehaver Dominique Oberthür (pers. nr. 11 437), midlertidigt ansat i lønklasse B/3, således:
- Tidligere tjenestested:* Direktorat V-B 'Beskæftigelse og erhvervsuddannelse'
- Nyt tjenestested:* Generaldirektorat VII 'Transport', generaldirektørens sekretariat.
2. Denne afgørelse træder i kraft den 1. 12. 1976.
3. Denne afgørelse bringer den foreløbige stillingsplacering, der blev meddelt den 1. oktober 1975, til ophør.«

- 8 Afgørelsen var behæftet med to mangler. Den første fremgår af den omstændighed, at sagsøgeren ikke var midlertidigt ansat, men tjenestemand. Den anden mangel var, at sagsøgerens tidligere ansættelse ikke var ved GD V-B »Beskæftigelse og erhvervsuddannelse«, men GD V-B »Den europæiske Socialfond«.
- 9 Sagsøgeren har imidlertid ikke anfægtet gyldigheden af afgørelsen inden for den frist, der er fastsat ved vedtægten, og hendes annullationssøgsmål må derfor afvises. Selv om annullationspåstanden kunne påkendes, måtte sagsøgte frifindes. Den anfægtede afgørelse identificerede således sagsøgeren ved hendes navn og fornavn samt personalenummer; hendes nye tjenestested og den dato, hun skulle tiltræde, er præcist angivet. Heraf fremgår det, at sagsøgeren ikke kunne være i tvivl om afgørelsens virkning, og at der følgelig ikke er grundlag for annullationspåstanden.
- 10 Ved afgørelse af 13. december 1978 annullerede og omgjorde personalelederen afgørelsen af 29. november 1976. Til forskel fra den første afgørelse var sagsøgerens stillingsbetegnelse og tidligere tjenestested nu korrekt angivet, men afgørelsen udgjorde alene en berigtigelse af fejlene i den første og en bekræftelse af dens virkninger. Det fremgår af de ovenfor anførte omstændigheder, at selv om denne anden afgørelse ikke havde foreligget, ville sagsøgeren gyldigt have været ansat ved GD VII, og at hun således ikke har nogen interesse i at kræve den annulleret. I hvert fald har sagsøgeren ikke anfægtet afgørelsen inden for den frist, der er fastsat i vedtægten, hvorfor hendes påstand om annullation må afvises.
- 11 Heraf fremgår det, at påstanden om annullation af afgørelserne af 29. november 1976 og af 13. december 1978 ikke kan tages under påkendelse og under alle omstændigheder ville føre til frifindelse.

Bedømmelsen

- 12 Det første anbringende, der er fremsat til støtte for påstanden om annullation af bedømmelsen, går ud på, at Munro, sagsøgerens overordnede ved GD VII, var inkompetent til at udfærdige bedømmelsen. Dette anbringende rummer to elementer. Ifølge det første gøres det gældende, at da afgørel-

serne af 29. november 1976 og af 13. december 1978 var ugyldige, var sagsøgeren ansat ved GD V i hele bedømmelsesperioden, altså fra den 1. juli 1975 til den 30. juni 1977. Ifølge det andet element gøres det gældende, at selv om hun var ansat ved GD VII fra den 1. december 1976, kunne bedømmelsen ikke afgives af en bedømmer ved dette generaldirektorat som følge af, at hun først i april 1977 genoptog sit arbejde ved GD VII, og at hun derfor kun har tilbragt lidt over to måneder af bedømmelsesperioden ved det nævnte generaldirektorat.

- 13 Vedrørende dette anbringendes første element er det tilstrækkeligt at bemærke, at det fremgår af de betragtninger, der er udviklet ovenfor, at de anfægtede afgørelser ikke er ugyldige.
- 14 Vedrørende dette anbringendes andet element fremgår det af de almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægtens artikel 43 (herefter benævnt almindelige gennemførelsesbestemmelser), at såfremt den tjenestemand, der skal bedømmes, har skiftet tjenestested i løbet af bedømmelsesperioden, udfærdiges bedømmelsen af den overordnede, under hvem tjenestemanden hører på bedømmelsestidspunktet, hvis ændringen af tjenestestedet ligger mere end 6 måneder tilbage. Sagsøgeren blev ansat ved GD VII fra den 1. december 1976, altså mere end 6 måneder inden udløbet af bedømmelsesperioden. Bedømmelsen skulle derfor udfærdiges af Munro, sagsøgerens overordnede ved GD VII, og ikke af en bedømmer ved GD V.
- 15 Sagsøgeren har anført, at bedømmelsen er ugyldig, fordi hendes overordnede ved GD V ikke er blevet hørt som fastsat i artikel 4 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser. Imidlertid fremgår det af sagens akter, at sagsøgerens overordnede ved GD V, Wathélet, er blevet hørt og har udtrykt sin enighed i bedømmelsen. Det samme gælder Van Heesen, sagsøgerens umiddelbart overordnede ved GD VII.
- 16 Sagsøgeren har videre anført, at bedømmelsen er ugyldig, fordi den blev afgivet på engelsk, selv om Vejledning i bedømmelse af tjenestemænd foreskriver, at udfærdigelsen skal ske på den bedømte tjenestemandes modersmål

eller sædvanlige sprog. Under den mundtlige forhandling har sagsøgeren frafaldet dette anbringende. Der tages derfor ikke stilling til det.

- 17 Da anbringenderne vedrørende bedømmelsen savner grundlag, kan annullationspåstanden ikke tages til følge.

Den af bedømmeren i appelleddet foretagne bedømmelse

- 18 Vedrørende den afgørelse fra bedømmeren i appelleddet, som bekræftede Munro's bedømmelse, har sagsøgeren fremført følgende følgende anbringender:

- 1) bedømmeren i appelleddet, Le Goy, var ikke kompetent bedømmer i appelleddet, idet GD VII ikke var det generaldirektorat, der var kompetent til at udfærdige bedømmelsen;
- 2) bedømmeren i appelleddet kunne ikke træffe afgørelse, når der ikke forelå en udtalelse fra Det paritetiske Bedømmelsesudvalg;
- 3) afgørelsen fra bedømmeren i appelleddet hvilede på faktiske omstændigheder, der var ukorrekte, forkert fortolkede eller ufuldstændige;
- 4) afgørelsen er ugyldig, fordi den ikke er afgivet i overensstemmelse med artikel 7 i Vejledning i bedømmelse af tjenestemænd, hvorefter bedømmeren i appelleddet skal høre bedømmeren i første led og den bedømte tjenestemand og endvidere indhente oplysninger i det omfang, det skønnes nødvendigt.

- 19 Angående det første anbringende fremgår det af de betragtninger, der er udviklet ovenfor, at det er bedømmeren og bedømmeren i appelleddet ved GD VII, der er kompetente, og at dette anbringende derfor må forkastes.

- 20 Det skal videre bemærkes, at sagsøgeren ved skrivelse af 15. maj 1979 fra Pratley, chef for kontoret »Personlige rettigheder og privilegier«, fik oplyst, at dersom hun ønskede at forelægge sagen for bedømmeren i appelleddet, var denne generaldirektøren for transport.

- 21 Den 23. maj 1979 stilede sagsøgeren et langt brev til generaldirektøren for Transport, Le Goy, hvori hun henviste til Pratley's oplysning vedrørende bedømmeren i appelleddet.
- 22 I en skrivelse af 12. juni 1979 til sagsøgeren spurgte Le Goy, om sagsøgeren rettede henvendelse til ham i hans egenskab af bedømmer i appelleddet, og om hun ville træffe aftale om et møde, hvis det forholdt sig sådan. Det fremgår af sagens akter, at mødet blev aftalt, og at der den 19. juni 1979 fandt en samtale sted mellem sagsøgeren og Le Goy, som Munro deltog i. Sagsøgeren bad efter samtalen om, at sagen måtte blive forelagt Det paritetiske Bedømmelsesudvalg.
- 23 Tilsyneladende søgte sagsøgeren for Det paritetiske Bedømmelsesudvalg at rejse spørgsmålet om, hvorvidt bedømmelsen af hende gyldigt kunne udfærdiges af en bedømmer ved GD VII. Da udvalget ikke kunne tage stilling hertil, fastholdt bedømmeren i appelleddet bedømmelsen.
- 24 Vejledning i bedømmelse af tjenestemænd indeholder ingen bestemmelser om den fremgangsmåde, der skal følges, når det paritetiske udvalg, behørigt forelagt sagen, ikke afgiver en udtalelse. Vejledningen tager sigte på den situation, at udvalget mener, at det ikke kan tiltræde det af tjenestemanden anførte. I så fald henlægges den fremsatte udtalelse uden videre.
- 25 Det skal bemærkes, at da der ikke blev afgivet udtalelse af det paritetiske udvalg, der så sig ude af stand til at tage stilling i sagen, var bedømmeren i appelleddet ikke forpligtet til at afstå fra selv at træffe afgørelse om at stadfæste eller ændre bedømmelsen. Anbringendet vedrørende den manglende udtalelse fra det paritetiske udvalg må derfor forkastes.
- 26 Med hensyn til anbringendet om, at det faktiske bedømmelsesgrundlag skulle være fejlagtigt, skal det bemærkes, at de påståede fejl vedrørte dels undladelser af at medtage en række tjenestemænds bemærkninger i bedømmelsen, dels den ukorrekte vurdering af sagsøgerens færdigheder, der var foretaget af bedømmeren og bedømmeren i appelleddet. Dette anbringende kan ikke lægges til grund. Bedømmeren er ikke forpligtet til i bedømmelsen at medtage bemærkningerne fra samtlige tjenestemænd, der er blevet hørt,

ligesom det vedrørende vurderingen af sagsøgerens færdigheder ikke er Domstolens opgave at træde i stedet for bedømmeren eller bedømmeren i appelledet.

- 27 Det fremgår af disse betragtninger, at sagsøgte må frifindes.

Sagens omkostninger

- 28 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Ifølge reglementets artikel 70 bærer institutionerne i sager vedrørende ansatte ved Fællesskaberne imidlertid selv de af dem afholdte udgifter.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. Sagsøgte frifindes.
2. Hver part bærer sine omkostninger.

O'Keeffe

Bosco

Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. oktober 1982.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

A. O'Keeffe

formand for første afdeling